

VERLIES

We woonden in een kathedraal
met driehonderd lantaarns.
Overgordijnen hadden we niet.
We hadden werk en een kind.

Van liefde wisten we niets
dan het prille begin. We bestonden
uit vouwstoel en klaptafel,
verlangen naar elders en meer.

Wij zouden worden.
Daar schaafden we aan
van 's morgens tot 's avonds
in het licht van lantaarns.

Onder de kastanjabomen
bloeide de zandbak
helemaal open. Daarin speelde
iets onnoemelijk lief en klein.

We beseften toen niet
de razende vaart die het neemt.
Tijd werd wijzer. Niet wij.
Daar leerden we lastig mee leven.

We woonden in een kathedraal
met driehonderd lantaarns.
Overgordijnen hadden we niet.
We hadden werk en een kind.